

[Askjær Jørgensen]

på undervisningsområdet, jeg har noteret mig kulturens niveau i socialdemokratiet, men lad os så tage fat på det store: arbejdsløsheden, udlandsgælden og den høje rente – alle tre faktorer, som er udslag af den samme sygdom. Statsministeren kunne have erkendt, at dette at give erhvervsstøtte er en dårlig idé. For erhvervsstøtte skal betales af erhvervslivet selv og dets medarbejdere, og derfor kan man kun give reel erhvervsstøtte, hvis man har træer eller buske, hvor man kan plukke penge fra, men sådanne træer eller buske vokser ikke i den socialdemokratiske have. Det er med erhvervsstøtte som med min datter, da hun var to år. Hun gav mig en julegave, men jeg havde selv betalt den, og kun barnets glæde var, hvad der kom ud af dette. Jo, jeg havde naturligvis glæden ved at opleve barnets glæde. Men det kan jo ikke være det, der skal ligge til grund for ydelse af erhvervsstøtte. Det drejer sig om at anbringe dansk vareproduktion i en bedre økonomisk produktionsmæssig situation, og det opnås kun ved at lade erhvervslivet beholde sine midler. Den erhvervspolitik, gammelpartierne hidtil har kørt i dette land, har været den, at om formiddagen gav man 1.000 kr. i støtte, og næste dag med morgenposten kom en regning på 1.300 kr. til samme erhvervsliv og dets medarbejdere. Det første konstruktive i en ny erhvervspolitik kan være, at man i hvert fald stopper den slags Ebberød Bank-principper.

Konstruktive statsministerord i trontalen kunne også have lydt som følger:

»I et moderne samfund er det en forbrydelse at have 150.000 borgere gående arbejdsløse, samtidig med at man lader udlandsgælden vokse med mere end 1 mill. kr. pr. time. Derfor har socialdemokratiet besluttet, at de 150.000 arbejdsløse nu skal sættes i gang med at producere varer til konkurrencedygtige priser – varer, som kan sælges på det internationale marked – og dermed afdrage vor enorme gældsætning.«

Det er åbenbart for enhver, at vor udlandsgæld kun kan afvikles ved, at dansk produktion og eksport forøges. Derfor er det indlysende, at de arbejdsledige hurtigt skal sættes ind på den opgave at producere varer, som skal betale vor udlandsgæld.

Konstruktivt for beskæftigelsen ville det

være, hvis statsministeren ville standse sin idelige tale om ØD. Man kan ikke forlange, at initiativtagere skal blive optimistiske, når de uafsladelig skal høre på trusler om konfiskation af en eventuel fortjeneste. Statsministerens vedholdende tale om økonomisk diktatur har sikkert gjort mange tusinde arbejdsløse i dette samfund.

Jeg har kort nævnt nogle af de ting, som statsministeren burde have sagt. Men dette skal ikke forstås derhen, at jeg er særlig optimistisk, hvad angår håbet om, at statsministeren skal tage den rigtige tale frem. Vi må konstatere, at socialdemokratiet ikke vil samarbejde om en nytækningspolitik, men at det gamle tidligere så hæderkronede socialdemokrati skal have lov at henleve den sidste del af sin alderdom indhyllet i forældede dogmer, alt imens landets problemer time for time vokser, uden at den gamle krøbling, socialdemokratiet, magter at gøre noget som helst.

Ud fra denne konstatering må jeg henvende mig til de andre ikke-socialistiske partier i dette ting. Til disse partier kan jeg sige, at vel er der ting i fremskridtspartiets program, som man umiddelbart synes er svære at sluge, men hvorfor så ikke enes om at tage det bedste fra hvert af de ikke-socialistiske partier og fremlægge dette som et muligt håb for befolkningen?

Skal der lidt optimisme ind i dette samfund, må de gode kræfter i de frihedsskende partier på en eller anden måde finde tættere sammen og på en eller anden måde fremstå som et alternativ. I fremskridtspartiet er vi rede her og nu, som vi altid har været. Hr. Poul Hartling, hr. Poul Schlüter, prøv nu at lade de fine manchetter ligge, og tænk så på, om man for Danmarks skyld ikke skulle holde op med at håne den sjettedel af Danmarks befolkning, som nok mest af alle borgere er de frihedsskende. For Danmarks skyld, lad os gå i fælles kamp mod den destruktive socialisme.

Christophersen (V):

Vi befinder os som så ofte før i en periode med meget store økonomiske og politiske udfordringer, og derfor har regeringen ikke noget behov for selv at opsøge problemerne.